

SLOVENE.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemanj velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemanj velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.

Marečnine in oznanila (insertate) prejema upravništvo in ekspedicija v „Katol. Tiskarni“ Vodnikove ulice št. 2.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semenških ulicah h. št. 2. I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenem nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 290.

V Ljubljani, v torek 19. decembra 1893.

Letnik XXI.

Jugoslavenska akademija.

Iz Zagreba, 17. decembra.

14. decembra je imela jugoslavenska akademija znanosti in umetnosti svojo svečano letno sednico, katerej so prisostvovali skoraj vsi akademiki ter mnogo odličnega občinstva. Med gosti smo opazili tudi profesorja varšavskega vseučilišča P. A. Kulakovskega, bivšega profesorja beogradske visoke šole.

Sednico je otvoril predsednik akademik Torbar, pozdravivši akademike v ime pokrovitelja akademije preuzv. škofa Strossmayera. V svojem pozdravnem govoru omenil je predsednik važnost tega najvišjega naučnega zavoda na Hrvatskem, razložil njegovo delovanje ter izrekel nado, da bode akademija pred učenim svetom lahko vzdržala sodbo, katero bode o njej izrekel. V daljšem svojem govoru je razpravljal akademik o metodah v znanstvenem raziskovanju, posebno pri prirodnih in eksaktnih naukah, ter se je izjavil za induktivno.

Akademik tajnik Iv. K. Tkalič je prebral potem letopis akademije za tekoče leto ter je v prvem redu navel vse razprave in članke v „Radu“, katerega je izdano pet knjig. „Starin“ je izšla ena knjiga. Nadalje je izdana XX. knjiga starih hrvatskih pisateljev, v katerej se nahajajo stara cerkvena prikazivanja iz XVI. in XVII. stoletja. To leto je izšel XIII. zvezek akad. „Rječnika“, a gradivo za XIV. zvezek je že toliko vrejeno, da bodočega leta izide. Trudom in skrbjo akademije pripravljajo se izdanja še nekkih drugih znamenitih del, a ko bi sredstva dopuščala, bilo bi delovanje akademije še obsežnejše.

Akademija skrbi pa tudi za napredek svojih dveh prosvetnih zavodov, namreč knjižnice z arhivom in Strossmayerjeve galerije slik. Ker je bil knjižničar Kosta Vojnović po svojem poslu zaprečen, zamenjaval ga je to leto akademik Matija Valjavec. On je dovršil popis knjig po abecedi, ter sedaj

začel pisati katalog ter upisal vanj do zdaj 2300 knjig, a treba jih bode upisati še 18.000. Knjižnica se je to leto znatno pomnožila in sicer ne samo po zamenah, nego tudi po znatnih darovih. Gospa Julija Bogović je podarila vso knjižnico svojega pokojnega soproga okoli 900 knjig, večidel iz noveje literature. Akademik dr. Peter Matković daroval je pred svojo selitvijo na Dunaj akademiji do 200 knjig. Tudi arhiv se je znatno obogatil, posebno prekupom Lopašićevih listin in starin iz Dubrovnika.

Strossmayerjeva galerija slik je dobila to leto prekrasni portrait svojega pokrovitelja od Bukoveca in „Črnogorca“ iz zapuščine pokojnega slikarja Kikerca.

Za zbirko bakrorezov nabavljeno je 58 komadov. Da se tudi zunanji svet spozna z našo galerijo, dovolila je galerija društvu za umetnost, da se pripravi za pomnoženje prekrasni portrait Van Dyckov, ki prikazuje nekega nepoznatnega pesnika. Ravno v to svrhu je prišla semkaj hči učitelja slikarstva Marxa iz Monakovega. Galerijo je obiskalo to leto ob nedeljah in četrčkih 5890 oseb.

Od akademikov so umrli v tem letu Lj. Vukotinić, Gjuro Pilar, Mirko Bogović, dopisujoči član Radoslav Lopašić ter častni član J. K. Grot.

Kar se tiče gmotnega stanja, imela je akademija zgube, kajti leta 1892 je iznašal njen dohodek 28.842 gld., tekoče leto pa samo 19.241 gld. vsled konverzije državnih papirjev. Da si akademija vsaj deloma to zgubo nadomesti, zidala bode spomladi z večjim delom svojega kapitala dve hiši, za kateri so načrti že odobreni.

Za sledeča tri leta si je akademija izvolila za predsednika zopet g. Josipa Torbara, prvim tajnikom dr. B. Šuleka, drugim tajnikom in knjižničarjem Matijo Valjavca; a da se popolnijo ona mesta, ki so izpraznjena vsled smrti akademikov, izbrala je akademija svojim počastnim članom dr. A. Friča, prof. na češkem vseučilišču v Pragi; pravimi čla-

novi: dr. Milovoja Šrepela, prof. na vseučilišču v Zagrebu, v filološko-historičnem razredu, in Milana Zorčica, v razredu pravno-zgodovinskem; za članedopisnike v razredu filološko-zgodovinskem prof. J. Milčetića v Varaždinu, vseučilišnega prof. Vjek. Klaića v Zagrebu, J. Jelčića, prof. v Dubrovniku, A. Veselovskega, prof. v Petrogradu, a v razredu matematično-prirodoslovnem prof. A. Mohorovičića. Potem je čital akademik Brusina svojo razpravo o bioloških postajah.

Politični pregled.

V Ljubljani, 19. decembra.

Slovanska kaolictja. V petek je parlamentarna komisija slovanske koalicije imela prvo sejo. Klaić je razložil načelo, po katerih je koaliciji postopati. Sklenilo se je, da bode parlamentarna komisija dajala navodila za obravnavo posamičnih stvari v formalnem in meritoričnem oziru. O programu koalicije se še niso posvetovali, temveč se je odložilo za po novem letu, ko se zopet snide državni zbor. To bode jedno največjih težav. Tedaj se morajo pokazati vsa nasprotja mej posamičnimi frakcijami. Pa tudi potem še ne bode zagotovljen dolg obstoj koalicije, ako se tudi sporazumijo s programom. V mladočeškem klubu je mnogo članov, ki se ne brigajo za nobene sklepe klubove in govore v državnem zboru, kar jim ravno ugaja. Parlamentarne komisije navodi pri tacihi ljudeh ne bodo nič izdali. Predsednika komisija ni izvolila in to najbrž zato ne, ker ni pravega moža. Najštevilnejši klub v slovanski koaliciji je mladočeški, ali mnogi koalirani klubi vendar z mladočeškim predsedništvom ne bi bili zadovoljni. Sklenilo se je torej, da se bodo v predsedništvu združene frakcije vrstile.

Mladočeht. „Karkonoš“, ki sicer pripada najodločnejšim mladočeškim listom, ali se tudi upa marsikatero pametno povedati mladočeškimi vodjam, sedaj razpravlja, kaj da je povod, da v slovansko

LISTEK.

Slavnostna seja trškega starešinstva.

Dogodek iz polpreteklega časa. — Po stenografičnem zapisniku posnel Jurče iz Zapuž.

(Konec.)

Ko galerija sprevidi, da se zbor tržanov ne dá na ta način udušiti, zažene še večji hrup. Navidezni poveljnik je bil Čapej, ta je počel toliko hrupa, kakor polovica družih. Nobeno govorjenje se ni več razumelo, zato oče Bajš preneha in premišlja, kako bi se znebil vsega hruma.

„Čapej, koliko pijače hočeš, ako greš ven“, vpraša neki odbornik.

„Za v luknjo ne grem doli, ako me pa mislite napojiti, povejte, koliko mi daste“, odvrne Čapej in pogleduje sedaj odbornika, sedaj Skomreta. Čutil je, da tako ugodne prilike ni bilo že dolgo.

„Jeden liter, pa pojdi domov.“

„Hahaha“, zakrohota se Čapej na polna usta. „Skomre mi je pa tri litre obljubil. Ali daste več.“

„Tiho, Čapej, pet jih smeš izpiti, pa molči“, sune ga Skomre pod rebra, kar je Čapeja še bolj razvnelo.

„Sedaj, ako ne boste mirovali, velel boдем vzeti lestvo, da ne boste mogli doli“. Policaj se je

je bil že oklenil, a v tistem hipu je Čapej in še nekaj rok potegnilo lestvo in policaja kvišku. S trudom se je spustil Janez Stokal na tla, ker mu ni ugajalo med zemljo in nebom.

Zopet je trajalo dalj časa, da se je hrup nekoliko polegel.

„Torej, kakor sem dejal, lukamatevž, lukamatevž hočem reči, pripihal bode sem doli, to bo za nas dan slave in sreče in tega dne še počastimo može, ki so nam ga oskrbeli. Naštel sem vam jih že, tem možem, pravim, dajmo častno „purgarstvo“ našega majsta.“

„Mi jih nečemo! — Proč ž njimi! — Zapodimo Bajša!“ tuli galerija ter ropota in razbija, da se je treslo staro zidovje in da so se v njem tresle hlače trškim očetom.

„Oh, gorjé meni, ako jih ne sprejememo med „purgarje“! Kaj bodo naš gospod dejali? Hudi bodo, da me bode kar strah“, govori oče Bajš sam s seboj in premišlja, kaj bi storil, da bi ukrotil razburjeno ljudstvo.

„Janez Stokal, sekaj, zakaj imaš pa sabljo!“ zakriči z močnim glasom.

Policaj se milo in proseče ozre na svojega poglavarja, potem pa z grozo in trepetom potegne zopet svojo sabljico in premišlja, komu bi najpreje preklal bučo.

Toda ta nepremišljena zapoved prav razbesni množico. Nepopisni hrušč nastane in doli v zbornico se je začel vsipati okrušen zid, jabolka in vse tako, kar je mogel kdo pogrešati.

Trškim očetom je prihajalo tesno okoli srca in več jih vzklikne obupno:

„Bežimo! — Pobili nas bodo!“

„Zvečer se snidemo v „hotelu!“ šepetne jim zaupno oče župan, potem se pa obrne k galeriji in zavpije:

„Krote, ker vi nečete iti ven, gremo pa mi!“

Po teh besedah pobegnejo župan in trški očetje s svojim pisarjem in policajem iz zbornice in pusté razgrajalce, ki so se sedaj veselili. Toda galerija je prezgodaj slavila svojo zmago.

Zvečer je bil v hotelu shod trških očetov pri zaprtih vratih. Navzoč je bil tudi pisar Josephus Svojejavius in ta je pisal zapisnik občinske seje.

Hudo se je jezil oče župan na podložne svoje, potem je pa vendar pregovoril očete, da so pritrdili njegovemu predlogu in podpisali sejni zapisnik, v katerem je pisano: Dne . . meseca kozaprška v letu 1893 so bili tukaj v hotelu imenovani častni občanje tisti trije kralji, ki so nam lukomatijo pripeljali baron, magister in Čič.

Ta svoj sklep so brž oznanili po časnikih in slovenski svet se je čudil.

koalicijo nima nikdo pravega zaupanja. Dokler se bode nadaljevalo hujskanje na Češkem in Moravskem, tako dolgo ni misliti, da bi v češke poslance mogle druge stranke imeti dosti zaupanja. Kateri Slovan more Mladočehom zaupati, če na Dunaju skušajo zvariti slovansko koalicijo, v Pragi pa dijake hujskajo proti Staročehom, kar ne kaže slovanskega mišljenja, pa tudi ne prave razsodnosti. Kakšno slovansko mišljenje je to, če Čeh hujška zoper Čeha Nemcem v veliko veselje. — Besede tega lista so res lepe, ali ni misliti, da bi si jih dr. Gregor in tovariši vzeli k sreči. Njim je treba hujskanja za agitacijo, da svojo lastno osebo bolj dokažejo. Mladočehom ni za stvar, temveč jih vodijo le osebni interesi, zato pa tako lahko menjajo svoje nazore. Danes zagovarjajo to, jutri zopet kaj drugega, kakor jim ravno kaže.

Češko izjemno stanje. Poljski poslanec Szczebanowski je pri debati o češkem izjemnem stanju precéj ojstro govoril proti Mladočehom. Veliko poljskih listov nikakor tega govora ne odobruje in piše, da je ž njim spravil poljske demokrate le ob dobro ime. Njegova dolžnost bi bila, da bi bil poskušal Mladočeha spraviti na boljšo politično pot. Mi tudi priznavamo, da je bil Szczebanowskega govor malo ojster in morda tudi ne povse umesten. Nikakor mu pa ne zamerimo, da ni poskušal Mladočehov spraviti na boljšo politično pot, ker vse njegovo prizadevanje bi bilo la bob ob steno. Mladočehi sami le predobro vedo, da po sedanjih potih ne bodo ničesa dosegli, ali druge poti ne nastopijo le zaradi tega, ker se bojé za popularnost, ko bi začeli zmernejšo in previdnejšo politiko.

Nemški nacionalci se nikakor pri svojih somišljenikih niso prikupili, da so nakrat se premislili in niso glasovali proti izjemnemu stanju v Pragi, ko so bili v odseku vendar podpirali dotični predlog manjšine. Nemško-narodni in protisemitski listi jih jemljó hudo v roke, da se tako vsiljujejo vladi.

Cerkveno-politična reforma na Oger-skem. Liberalni list „Egyertertes“, ki ima zveze s pravosodnim ministerstvom, se boji, da še ni gotovo, da vlada zmaga s svojimi cerkvenimi reformami. Da v zbornici poslancev dobi zanje večino, je gotovo, ali vprašanje je, kako velika bode ta večina. Če bode tako velika, da se bode videlo, da ves narod želi predloženih reform, zlasti civilnega zakona, potem se gospodska zbornica ne bode upala ustavljati, drugače bode pa gotovo zlasti civilni zakon zavrgla, in treba bode novih volitev. Še celó v vladni stranki ni popolne jednosti. Mnogi vladni pristaši se bodo odtegnili glasovanju o civilnem zakonu. Odločitev je pa odvisna od opozicije. Skrajni opoziciji bodeta že glasovali za vladne nredloge, o Apponyi-jevi stranki se pa ne vé. Reformam samim ta stranka ni nasprotna, ali utegnili bi proti njim glasovati iz nasprotja proti vladi. Sploh pravi ta list, da je vse še jako negotovo. Mej vrstami se pa čuti nekaj strah pred novimi volitvami, ker bi le utegnile za vlado neugodno izpasti, ko se je začelo živahneje katoliško gibanje.

Trški očetje pa so hodili vsak dan v hotel in opalto, koder imajo dunajski „Tagblatt“ in „Presse“ vprašavat, če jih kaj hvalijo židje po nemških „caj-tengah“.

Oče župan so pa veseli, ker so na dve plati dobro zadeli. „Narod“, ki ga plačujejo in bero, jim daje pravico, da se štejejo med slovenske radikale in da pričakujejo milostnega pogleda od naprednih prvakov, ko se otvori železnica; židje pa tudi vedo na Dunaju, da je radikalizem nemštvu prijazen. Zraven bodo pa les za rešeta odslej sekali ceneje v širnih gozdih. — Ponosni so bili in so še; samo nekaj jih je skrbelo; nemški govor za pozdrav gostom je bil jako težak in veliko ur so ga ponavljali v hotelu „pri žagi“. A naposled so se ga vendar naučili oče župan in ga brez „tadla“ vsega iz glave povedali.

Neko „seme“ katero sedaj po svetu hodi, pa poje od hiše do hiše:

»Oj lončarji, rešetarji!
Taka pesem se vam poje:
Da ste kruote vi pretete,
Da od nemštva ste prevzete.«

Jurče iz Zapuža pa to-le misli: „Nobeden se ne bode zastoj vozil po naši železnici in rešeta in lonci ne bodo nič dražji. Zidala se je s poštenim slovenskim denarjem. Iu zato — —“

Srbski finančni minister je zbornici predložil budget ne le brez primanjkljaja, temveč še z malim preostankom. Ta preostanek se pa ne zmeta preveč resen in bode najbrž izginil pri sklepnem računu. „Videlo“ priporoča, da naj se preostanek prepusti finančnemu ministru kot narodno darilo.

Rimska banka. Te dni odprli se zavitek papirjev, katere je bil Taplongo izročil v varstvo nekemu notarju. Našli so zapisnik izgub pri nakupovanju italijanske državne rente. Te izgube znašajo 18 milijonov frankov. Banka je po naročilu raznih italijanskih vlad nakupovala rento, da le vzdržuje italijanski državni kredit. Finančni kredit italijanski je že davno jako slab, ali skušali so ga obraniti s takimi umetnimi sredstvi. Seveda to dolgo ni moglo prikrivati slabega državnega gospodarstva. Državna oblast pa ni mogla nadzorovati banke, če je od nje zahtevala take usluge. Vsled tega so pa bila sleparijam odprta vrata na stežaj.

Hesenski deželni zbor se je sešel te dni. Prestolni govor jako malo veselega navaja. Nekaj se govori o zboljšanju položaja kmetijstva, pa še v tem oziru se pravi, da to prihaja največ od ugodnejšega vremena in pa marljivosti kmetovalcev. Finančni položaj se pa ne slika za baš ugoden, ker se povekšajo troški vsled novega nemškega vojaškega zakona. Ravnotežje v budgetu se bode težko dalo ohraniti, če tudi je nekaj ostankov iz prejšnjih let. Obrtniške in trgovinske razmere so pa še vedno neugodne. Vidi se, v kake težave je pomnoženje nemške vojne spravilo posamične nemške države, in kako prav so tisti imeli, ki so se ustavljali temu pomnoženju. Najžalostneje je pa pač, da temu povekšavanju vojaških troškov še ne bode konec. Kmalu se bode zahtevalo več milijonov mark za povekšanje mornarice. Posamične nemške države gotovo niso srečne v zvezi s Prusijo. Nadejale so se, da jim bode manj treba izdajati za vojno, ko bodo zedinjene, ali se je nasprotno zgodilo. Troški za vojaštvo se vedno vekšajo, in nikdo ne more vedeti, kdaj da bode temu konec.

Pavel Reclus. Z zaprtim Vaillantom je imel zveze Pavel Reclus, inženier in nečak znanega zemljepisca Elizée Reclusa. Oba Reclusa že dolgo dolže najtesnejših zvez z anarhisti. Pri Pavlu je te dni bila hišna preiskava. Policija je preiskala vse njegovo stanovanje, ali ni našla pisem, katere je iskala. Govori se, da je neka obsirna anarhistična zarota, katere člani so po vsej Evropi, in jeden glavnih vodij te zarote je Pavel Reclus. Morda je tudi on dajal svete Vaillant. Ko je Reclus izvedel, da so Vaillanta prijeli, je hitro vsa svoja pisma nekemu izročil. Policija sedaj poizveduje pe oseb, ki ima pisma. Reclus pa ni čakal, da bi ga prijeli, temveč jo je pobegnil iz Pariza. Nekateri trdijo, da je šel v Carigrad, kjer je bajé dobil mesto profesorja fizike in kemije. Vidi se torej, da mej anarhisti niso več le neomikanci, temveč tudi že učeni možje, in to baš daje veliko misliti in dela anarhizem še le prav nevaren. Razmere se pač drugače ne bodo izboljšale, da se šole izboljšajo. Iz liberalnih šol utegne priti še več nasprotnikov reda in miru.

Reforma angleške gorenje zbornice. Takoj ko je angleška gorenja zbornica pokopala irsko samoupravo, se je začelo misliti v liberalnih krogih na reformo gorenje zbornice. Labouchere je te dni napovedal že predlog, da se gorenja zbornica tako preustroji, da se odpravijo dedni člani iz gorenje zbornice in pa škofje. Ta predlog se s tem utemeljuje, da to nasprotuje duhu samouprave, da člani jedne zbornice niso niti voljeni niti imenovani na priporočilo odgovorne vlade. Razne reforme se ne morejo izvesti po želji volilcev, ker so člani gospodske zbornice vedno jedne in iste politične barve. Ta predlog za preosnovo gorenje zbornice bode gotovo hudo razburil duhove po vsej Angliji. Gorenja zbornica se mu bode gotovo na vso moč upirala, pa tudi konservativci v dolenji zbornici mu bodo ugovarjali. Naj se preosnuje gorenja zbornica, potem se irski samoupravi ne bodo stavile več nobene ovire. Naj se pa irsko vprašanje reši, pa je konec veljavi angleške konservativne stranke. V dolenji zbornici tako ne more brez unijonističnih liberalcev dobiti večine. Mej konservativci pa unijonističnimi liberalci pa ni nič drugega občeja, kakor nasprotovanje irski samoupravi. Zato pa unijonistični liberalci takrat zapusté konservativce, ko se reši irsko vprašanje.

Umetnost.

Beseda o društvu za krščansko umetnost. (Konec.)

Tudi izvedencev v teoriji in praksi nam bo treba, ki nam bodo dajali navodila za izvrbo pri novih stvoritvah, da ne zaidemo na napačno pot gledé pravil, ki so nam dana posebno v cerkveni umetnosti z ozirom na ritual itd., ravno tako pa tudi na tvarinsko oblikoslovje. Tudi v tem oziru ne bo le polagoma in po vstrajnem delu prišlo do zelenega vspeha. Ne motimo se, ukus našega ljudstva sedaj gotovo ni izobražen, lepi vzori pogubili so se mu v času zbeganosti izpred očíj. Naprav za izobrazbo okusa pa je bilo do kratkega časa pri nas veliko manj ali celó nič, kot po drugod.

Ustvarjati nam bo torej treba tudi literarnih učnih pripomočkov, kolikor bo le mogoče. V vsem tem delu bomo napredovali, ako bomo vstrajni, vstrajni v načelih in delu, in pa da vsi stanovi, katerim mora biti mari napredek našega naroda, žrtvujejo novo se ustanovljajočemu društvu po vsej zmožnosti svoje moči.

Praznovala se je v mesecu oktobru t. l. na Dunaju 25letnica obstanka in delovanja umetno-obrtne šole. Te slavnosti udeležilo se je tudi dunajsko društvo za umetno obrt, katero je v tesni zvezi z omenjeno šolo. Omenjale so se razne okolnosti, ki so pripomogle, da se je šola tako lepo razvila, in da prinaša obrti toliko lepega sadu. In kaj se je navedlo kot jeden poglobitnejših vzrokov lepega vspeha? Vzajemnost vseh faktorjev, ki so bili poklicani, da delujejo v prosepah imenovane šole. Šola, društvo in javnost, dajali so jeden drugemu moči in s tem prejeli blagodar lepega vspeha.

Ne trdim nikakor, da so pri nas sedaj že tako ugodne razmere, kot so bile na Dunaju pred petindvajsetimi leti, tu pri nas z ozirom na naše društvo. Ako si pa privzamemo zaveznikov od povsod iz naše domovine, bo jih tudi precéj, in med temi niso zadnje, temveč velike veljave od države in dežele podpirane in vzdrževane obrtne šole.

Ljubljana ima strokovno šolo za lesno obrt in šolo za ženska ročna dela, ki sta vzdrževani z letnimi prispevki 15.000 glđ. V primeri, kar za to potrosijo druge kronovine, to sicer ni tolika svota, a vendar bi bilo jako umestno, ako bi se ti dve stroki gojile z ozirom na namen društva krščanske umetnosti, saj sta oni dve mej bistvenimi, ki jih prav mnogo uporablja vsaka umetna obrt. In posebno ta namen šole se je ob času nje ustanovitve v jednom slovenskih časnikov močno poudarjal in tudi kot vzrok navajal, da se bo ž njo povzdignil okus pri napravi oltarjev itd.

Pa ne le šola, temveč tudi izvršujoči delavci, umetniki itd., okleniti se imajo društva, ako hočejo imeti koristi od njega. Ne od daleč gledati, kdo ga ustanavlja in kako se ustanavlja, temveč krepko mu z zaupanjem in gmotnimi sredstvi pomagati na noge, v kolikor le mogoče. Krepko društvo bo zamoglo dajati nazaj svoje moči vsakemu, ki jih bo od njega potreboval.

Naj bi torej nikogar ne manjkalo v društvu, kdor se bavi na slovenski zemlji z izvrbo del, ki spadajo v področje krščanske umetnosti.

Se več okolnostij bi bilo mogoče navesti, ki kažejo koristi ustanovitve društva, in drugih, ki bi njegov razvoj pospeševale, pa za danes le zgoraj navedene predlagam v blagovoljno premišljevanje.

Slovstvo.

Knjige družbe sv. Mohorja.

(Dalje.)

3. Kitajci in Japonci. (Spisal Josip Starč.) Gotovo se je vsak družbenik razveselil, ko je prejel to knjigo. Saj se vsak zanima za tuje dežele, tuje narode, vsak z veseljem posluša ali bere, kako živé ljudje tudi kje tam za morjem, kako se tudi tam trudijo in poté, da bi dosegli svojo srečo. Zato je pač družba sv. Mohorja vstregla vsem udom s to knjigo; še bolj jih je pa razveselila, ker je obljubila, da izda še več knjig te vrste.

V knjigi „Kitajci in Japonci“ nas prestavi gospod pisatelj daleč v vzhodno Azijo, opisujoč nam veličastne himalajske gore, razkazujoč nam prostrano kitajsko ozemlje in rišoč nam njegovo naravo. V posameznih odstavkih nam kaže, kakor v mičnih podobicah zapored kitajski narod in njegovo naravo, kitajsko družino, nekako „državico za-se, in v družini vestno češčenje prednikov. Potem nam opisuje ženitovanjske običaje, kjer bo marsikdo opazil kaj

